

ISBN: 978-625-8904-21-5

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 1774

Roman

Yayın Yönetmeni
Furkan Çalışkan

Dizi Editörü
Aykut Ertuğrul

Yayına Hazırlayan
Tugay Kaban

Düzeltili
Enes Malik Bayraktar

Kapak
Harun Tan

Mizanpaj
Özkan Kaya

1. BASKI

Eylül 2026
İstanbul

Ketebe Yayınları
Sertifika No: 49619
Maltepe Mahallesi Fetih
Caddesi No: 6 Dk: 2
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: 212 612 29 30
e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt
Sertifika No: 45030
Sena Ofset Ambalaj Matbaacılık
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sk.
Blok No: 1 İç Kapı No: 465
Beylikdüzü/İstanbul

© 1942, Stefan Andres

© Özgün adı *Wir Sind Utopia* olan bu kitabın Türkçe hakkı varisler Dr. Christopher Andres & Irene-Maria Röhrscheid ile anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ye aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİR HAYALİZ

Stefan Andres

TÜRKÇESİ

CAHİT ZARİFOĞLU

KETEBE

Stefan Andres

Stefan Andres, II. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında eserleriyle öne çıkan Alman yazarlardan biridir. Mosel kıyısındaki Schweich kasabasında 1906 senesinde doğmuş, gençlik yıllarında din eğitimi almış, ardından çeşitli üniversitelerde öğrenim görmüştür. Eşi Dorothee Freudiger'in desteğiyle yazarlığa yönelmiş; aile yaşamında yaşadığı kayıplar eserlerine de yansımıştır.

Nazi döneminde, Yahudi kökenli eşi nedeniyle Almanya'dan ayrılarak İtalya'ya yerleşmiş ve burada totaliter rejimleri eleştiren önemli eserler kaleme almıştır. Bunların en tanınmışlarından biri, Nasyonal Sosyalizme örtük bir eleştiri niteliğindeki *El Greco Büyük Engizisyoncuyla Resmediyor* adlı novelladır.

Savaşın ardından Almanya'ya dönen Andres, özgürlük, vicdan ve insanın varoluşsal sorunlarını işleyen roman ve oyunları ile edebiyatını sürdürmüştür; zamanla çok sayıda ödüle layık görülmüştür. 1970 yılında yaşamını yitiren yazar, Alman edebiyatının önemli isimlerinden biri olarak kabul edilmektedir.

Cahit Zarifoğlu

1940 yılında Ankara'da doğdu. Siverek'te başladığı eğitim hayatını lise sonuna kadar Maraş'ta tamamladı. Ardından İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümünde okudu. Öğretmenlik ve çevirmenlik yaptı. *Açı* ve *Mavera* dergilerini çıkardı. Şiirleri çoğunlukla *Mavera*, *Diriliş* ve *Edebiyat* dergilerinde yayımlandı. 1987 yılında İstanbul'da vefat etti. Eserleri ve kişiliğiyle kendinden sonra gelen kuşakları derinden etkiledi.

İşaret Çocukları (Şiir, 1967), *Yedi Güzel Adam* (Şiir, 1973), *İns* (Öykü, 1974), *Menziller* (Şiir, 1977), *Yaşamak* (Günlük, 1980), *Korku ve Yakarış* (Şiir, 1985), *Savaş Ritimleri* (Roman, 1985), *Bir Değirmendir Bu Dünya* (Deneme, 1986), *Sütçü İmam* (Oyun, 1987) ve çocuklar için kaleme aldığı *Katırsan* (1983), *Serçekeş* (1983), *Ağaçkakanlar* (1983), *Yürekdede ile Padişah* (1984), *Küçük Şehzade* (1987) kitapları yazarın hayattayken yayımlanan eserleridir.

BİR HAYALİZ

Güneşte yanmış, usandırıcı düzlük her gün yeniden aynı yolu dönen güneşin altında toz içinde yatıyordu. Yolun yumuşak çukurluklarına girip yeniden yokuş yukarı çabalayan arabanın yöresinde öylesine kalın bir toz bulutu meydana gelmişti ki bunun bir kamyon olduğu ancak sürati, kötü benzin kokusu ve uzun öğle sonu gölgesine bakılarak anlaşılabilirdi.

Uzaktan takırdayan bu sarı bulutun çölün içlerine doğru süründüğünü kim görse şöyle garip bir düşünceye kapılırdı: Sanki yolun bir parçası, kendisindeki yükseliş ve alçalışların ve yılankavi gidişin masalsı çizgisi peşine bir kez de kendisi düşmek için, altın bir fundalığın içine doğru tozuyarak, uzun ve gittikçe daha ince ve daha alçalan kaygan bir sürüklenişi arkasından çekeerek ayaklanıp yola revan olmuştur.

Ama seyirci yoktu. Az sayıdaki köy evleri, kara pencereleriyle güneşin yangını içinde yok olmuş, donup kalmıştı. Sadece birkaç köpek, yaklaşmakta olan toz ve gürültüden yapılmış bu garip yaratığa doğru burunlarını kaldırıp büzüldüler ve oralara atılmış bir yük

arabasını eşelemek veya leş önünde tiksintiye olan açlıkları dininceye kadar, hırslanarak ve birbirleriyle dalaşarak bir atın iğrenç gövdesini koklamak için kıyısı boyunca gezinip arandıkları boş yola tekrar dönmek üzere yalazlanan tarlalara sıçradılar.

Toz bulutu ısrarla uzağa kayıyor, sürünüyor ve orada, altın sarısı yükseltide, ortaçağda kalakalmış bir kentin çevre duvarlarının doğal kaya bir basamak gibi yükseldiği yerdeki büyük kapı kemerinin altında tüneldeki bir lokomotif gibi kayboluyordu. Kemerin altındaki nöbetçiler, parke taş döşeli yolda arabanın yöresindeki tozun birdenbire nasıl dağıldığını ve üstü açık kamyonla çömelip oturmuş, vurdumduymaz çehreleri beklenmedik gölgeyi hazla tadan ve yörelerine kaçamak, üstünkörü olsun bakmayan çamurdan pişirilmiş gibi görünen şahısların çevresinde süngülerin demirden bir mania gibi nasıl parıldadığını gördüler.

Araba, sivil ya da asker hiç kimseye rastlamadan kasvetli sokak içlerine doğru ağır ağır ilerledi. Geniş ve parıldayan meydandaki dönemeci aldı ve Karmel manastırının, donuk ihtişamı iç karartıcı bir etki yapan barok duvarlarının dış merdivenleri önündeki gölgede durdu.

Kapının altında kamyonun kaba kornası üzerine, yeni gelenleri soğukkanlı ve bezgin bakışlarla karşılayan bir üstçavuş ve yanında asker bulunan bir subay görüldü.

Altı süngü derhal kaldırıma sıçradı, r'leri çatlayan bir komut duyuldu ve çamur görünümlü kişiler güçlkle doğruldular, öne arkaya birkaç kez adım attılar ve onlar da -ilkın uyuşmuş ayaklarını mümkün olduğu

kadar aşıya sarkıttıktan sonra, dikkatle- kaldırırma sıçradılar.

Karmel manastırına getirilmeleri gereken yirminin üzerinde esirdiler. Genişliği ve parmaklıklı pencereleri yapıyı yeni konumunda daha bir özelleştiriyordu. Bunun yanında manastır, kent surlarının yanında bulunuyordu ve orada birinci katın pencerelerinden itibaren on beş metrenin üzerinde sarp bir derinlik başlıyordu. Nöbetçiler için bir kazançtı bu, zira tahminen iki yüz esirin barındırıldığı yer, aslında sadece bir teğmen, bir üstçavuş ve iki askerden oluşan böylesine zayıf bir muhafaza kıtasınca emniyete alınabiliyordu.

Şu da var ki kentte harekete hazır birkaç uçaksavar bataryasıyla hafif zırhlı bir birlik de mevcuttu.

Esirleri getiren kamyon yeniden hareket etmeden önce, genç teğmenin dış merdivenlerden dikkatle izlediği küçük bir olay oldu: Esirlerden birinin, arabanın üzerinde kaldığını, sağ elini alnına bastırıldığını ve başını boynuna gömerek manastırı sabit nazarlarla seyrettiğini gördü. Askerlerden biri esirin bu durumu üzerine silahını kaldırdı, dipçikle dizkapağına vurdu, iri kıym adam dizüstü düştü ve bu hâli biraz önceki duruşuna tuhaf bir şekilde uygun düşen bir geçiş durumu meydana getirdi. Bu durumuna askerler gülünce uzun boylu adam kendisinden umulmayan atik bir hamleyle onların önüne sıçradı ve onları bir baştan ötekine soğan bakışlarla ve gururla süzdü ama hiçbir öfke belirtisi göstermeden arkadaşlarına katıldı ve süngüler çapraz geçidin gölgesinde bir süre durmaya mecbur kalan esirlere refakat etti.